

СВОБОДА SVOBODA

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОЮЗУ 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07303

Досягнення НАТО

Світова преса віддала в останньому часі відносно багато місця Північно-Атлантичному Оборонному Союзу (НАТО) у пов'язанні з двома конференціями цього оборонного блоку, які відбулися в Європі і у З'єднаних Штатах Америки. Пресові коментатори зокрема підкреслюють, що командування НАТО має, у зв'язку з советським зброєнням і намаганням Советського Союзу накинати свою домінацію іншим країнам, таку масу різних проблем, які треба негайно розв'язати, що це командування недобачує навіть власних досягнень і позитивів, головну на політичному відтинку, бо немає де правди діти, що завдяки розумній політиці НАТО і військовому балансу сил, країнам світу вдалось досі уникнути третьої світової війни, не зважаючи на дуже часто провокаційне поступування Советського Союзу та інших комуністичних країн, членів Варшавського Пакту.

Джеймс Ресто, колоніст "Нью Йорк Таймсу" і видатний політичний коментатор, каже, що всі такі держави, члени НАТО, зробили багато доброго в напрямі забезпечення світового миру, коли, помітно зменшено посилене зброєння, локальних війн і конфліктів та політичної баталії, відносини НАТО з Москвою і Пекіном є кращими, як наприклад, відносини між обома комуністичними державами — Советським Союзом і Китайською Народною Республікою. Тому не дивно, — каже Ресто, — що Москва мусить вдержувати велику військову силу в країнах Східної Європи, бо її відносини з цими країнами майже рівняються відносинам з країнами Заходу. Все одно, загроза з боку Советського Союзу є дуже реальною, бо хоч Кремль програв ідеологічну боротьбу з вільними країнами і дещо втратив на авторитеті серед таких своїх сателітів, то все ж таки він розпоряджає ще великою політичною і військовою силою, яку використовує тепер в країнах Близького Сходу і Африки. На думку Дж. Ресто, теперішні завданням НАТО є показати верховодам СССР, що цей підступ рівнож не владствує, і якщо Москва не погодиться на скорочення військових сил і припинення гонки зброєнь, то НАТО буде змушене збільшувати свій військовий бюджет, дорівняти його до такого ж бюджету Советського Союзу, навіть як на цьому мали б потерпіти інші проекти господарського життя країн Заходу.

Немає сумніву, що думки Ресто і багатьох інших політичних коментаторів, які висловлювались до цієї теми, є слушними, хоч вони в багатьох відношеннях різняться з думками президента ЗСА Джіммі Картера, який тимчасово тактику, навіть як вона правильна, не вважає розв'язкою тієї чи іншої проблеми. Він воліє загальне полагоження справи, наприклад, підписання договору про скорочення стратегічної зброї зі Советським Союзом і замирення на Близькому Сході. Щоб досягнути це, часом треба переходити почерез різні стадії у відносинах між ЗСА і СССР, бо в засади Картер не є проти добрих взаємовідносин з СССР, але злігнення міжнародної напруженості збільшує московське зухвальство, доказом чого є советські і кубинські легіони в Африці та багатобічне збільшення воєнної сили, щоб зокрема під кантавним оглядом на відтинку зброєння випередити ЗСА. Американський нарід, як і всі волелюбні народи світу напевно схвалюють останні заяви президента Картера у відношенні до Советського Союзу і советської агресивної політики в Африці, бо тоталітарні держави типу СССР неспокійно тільки того, хто говорить з ними з позиції сили.

Венс і Громико знову переговорювали

Об'єднані Нації, Нью Йорк. — У середу, 31-го травня, державний секретар Сайрус Венс і советський міністр закордонних справ Андрей Громико знову переговорювали в справі нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), але після 5-годинних нарад Венс сказав, що не по-

шастило зліквідувати двох-трех розбіжностей, які стоять на перешкоді до остаточного погодження. Як відомо, минулої суботи Громико у Вашингтоні відбув наради з президентом Джіммі Картером і Венсом щодо САЛТ II, але і ті переговори закінчилися без усунення "розбіжностей".

ПРО ПОЧАТКИ ДВОВОМНОГО ШКІЛЬНИЦТВА В АЛЬБЕРТІ

(Інтерв'ю з П. Саварином)

I

Питання: Коли почалося двомовне українсько-англійське навчання в Альберті?

Відповідь: Українсько-англійське навчання в Альберті (точніше — Едмонтоні) почалося осінню 1974 р.

П.: Як довго тривали заходи вводити двомовне навчання в державних школах Альберті і кому його треба завдячувати?

В.: Заходи тривали точно три роки, а завдячувати треба відповідним обставинам і лідерам, а зокрема: тримісній праці Комітету багатокультурності при Клубі Українських Професіоналістів і Підприємців (КУ-ПІП), співпраці Комітету Українців Канади (КУК) і Владик з Комітетом, співпраці українських політичних діячів з Комітетом, добрим взаємним Комітетом багатокультурності (Кб) з урядовими колами, тобто з міністерством освіти і Шкільними Радами публічних і католицьких шкіл, та їхньої прихильної постави до наших заходів.

П.: Скільки ж дітей навчається ц. р. в двомовних школах Едмонтону, в яких саме школах і скільки є учителів?

В.: В школах Едмонтону навчається ц. р. 604 дітей, під проводом 28 учителів, від передшкільної до четвертої класу включно, з того 339 в публічних, а 265 в католицьких. Навчання відбувається в таких школах: св. Бернарди, св. Мартина, св. Матей (католицькі), а теж — Делавуд, Голіруд, Нортмавнт, Ріо Терис і Рандил (публічні).

П.: Як є різниця між католицькими і публічними школами, і чи можна вписувати дітей до одних або до других?

В.: Істотної різниці немає. Єдина різниця та, що в

Я. Гаймас

ЗА КОНЦЕНТРАЦІЮ СИЛ І ЗАСОБІВ ДОПОМОГА ПОЛІТВ'ЯЗНИМ І ЇХНІМ РОДИНАМ ТА ІНШІ СПРАВИ

Жадне політичне серце не спроможне сьогодні ініціювати і вести акцію, яка б отримала б підтримку всього емігрантського загалу. На превеликий жаль, кожний день приносить тільки підтвердження такого стану. Якщо політичний сектор, отже, не може відіграти свою роль координатора акцій в обороні політв'язнів через свої невиліковні хвороби, а з другого боку, якщо взяти до уваги незначність такої координації, то немає сьогодні іншої установи як СКВУ, щоб швидко справою зайнялась всією і повністю, конкретніше, Комісія оборони прав людини при СКВУ.

Так пише "Українське Слово". Немає двох думок, що фактично ствердження автора правильні: ніхто серйозно, як партія не в силі повести цілої громади за собою, а всі вони ще не навчилися працювати разом і координувати свою діяльність. Однак, висновок з того провального ствердження зовсім неправильний, а навіть шкідливий. Коли б ми так поставили справу, як автор в "У. Слові" пропонує, то на ділі послідовно ми повинні відступити від усіх інших акцій український політичний світ тому, що він не вив'язується як слід зі своїх завдань. А наш політичний світ, подобається нам це, чи ні, принаймні покищо представляє собою великі сили нашої діяльності і їхнім віднесенням ми згорі обиджені б свої можливості робити велику роботу і здобувати для неї поважні засоби.

Тому розв'язка не є в площині, щоб СКВУ, зайнявшись всією і повністю" акцією оборони і допомоги в'язням, їхнім родинам та взагалі переслідуваним в Україні і взагалі поза залізною заслоною. До тієї важливої акції мусять бути притягнені всі наші сили й засоби, а СКВУ в нас повинен виконувати ту частину завдань, якої інші не можуть виконати, або яку він виконає краще від інших.

В СКВУ у великій мірі, навіть у переважній мірі, є ті самі люди, що в політичних угрупованнях, то чому вони мали б краще вибитувати будь-що на плятформі СКВУ, ніж це вони роблять у рамках своєї групи? Це тим більше, що досі ми маємо тільки невдачі, не раз навіть дуже прикрі, там, де СКВУ перебував на себе політичні заходи, особливо ті, що зв'язані з краєм. Включення СКВУ, навіть створення окремого Комітету для відзначення 50-річчя трагічної смерті Головного Отамана Симона Петлюри, зовсім не причи-

нилося до кращого виконання цього завдання. Спроба СКВУ включитися, чи навіть пробувати координувати означену частину діяльності формами, що займаються кращими справами, скінчилися фіаском. Відбулося декілька засідань, чи конференцій, витрачено значні кошти, і ось уже два роки минуло, як припинено цю ініціативу. Залишилась з неї тільки гірка посмак. А займався нею один з найкращих діячів системи СКВУ, талановитий представник молодшого покоління, який себе добре показав у різних громадських акціях. Він напевно доложив усіх можливих зусиль і свого таланту для досягнення успіху, а не вишлю. Включення СКВУ в організування так званої першої поїздки Леоніда Плосху породило стільки непорозумінь, замішання і неясностей, що наслідки їхні відчувалося в нещадному випадку ще й сьогодні. Отже...? Наші польські приятелі мають гарну відповідь: до трьох разів шукати. Чи ми маємо провальної більше разів?

Очевидно, що СКВУ і в цій ділянці виконує дуже багато: його Комісія оборони прав людини найактивніша, а може навіть на сьогодні єдина активна, та найбільше успішна, але це може саме тому, що вона взяла на себе тільки ту частину завдань, які власне вона, Комісія СКВУ, може виконати якнайкраще. Можна мати поважні сумніви, чи вона добила б цього, коли б перебрала "всесильно" цілу велику проблему.

Останнім часом у нас спільно велике розчарування, навіть зневіру у наш політичний світ. Це значною мірою оправдане, бо наш політичний світ у нещадному не дописав і не дописує. Але він є, хтось може сказати, що він живе, працює і його з нашого творчого балансу списувати не можна. Ми вже згадували, що в сучасній діяльності СКВУ в переважній мірі виконує працю завдяки українським політичним діячам. Українські політичні формати не лише сліди в усіх ділянках життя нашої діяльності, але вони є дуже часто ініціаторами, організаторами поважних починів, є вони стимулюючою і унапрямуючою силою. Принаймні покищо іншої немає. Якщо та інша появивлась б, тоді, очевидно, треба було ставити питання, щоб та нова сила, "всесильно і повністю" перебрала одну, другу, чи якісь інші ділянки від політичного світу.

Український політичний світ, не зважаючи на свої недоліки, несе головний творчий вклад у наше життя. Хто ж бо

веде, видає і утримує більшість українських періодиків, як не політичний світ, або його організовані члени? Таж один тільки елемент нашого політичного світу, Секретаріат закордонних справ УГВР і ЗП УГВР через видавничий "Пролог" видав значну частину, більш від будь-якого іншого, всіх книжкових появ в діаспорі. Навіть наукові установи, спеціально покликані до студій і видавництва, далеко позаду політичних груп у видавничій. Отже, як ми виглядали б без політичних угруповань?

Справа не в тому, щоб від них перебирати завдання оборони і допомоги в'язням та їхнім родинам, а в тому, щоб їх заставити це завдання виконувати краще, як досі. Однак це справа не проста і вона має багато "кутів зору", різні свої особливості. І коли ми при ній, то не шкодити про деякі з них згадати. Цілющі, ясно, в газетній статті обговорити не можна. Під сучасну пору різні організації, установи, деякі спеціально покликані для цього, окремі "ад гок" комітети і приватні люди виконують це не найбільше на цьому відтинку. І варто застановитися, чи не краще залишити це так, як воно тепер є, додавши тим людям тільки деяку практичну допомогу, потрібні інформації, спрямування тощо, що такі найкраще виконують існуючі політичні формати і ті, які займаються кращими справами. Включаючи в це зовсім новий елемент, СКВУ? Невже ж це доцільно? Питання централізації цієї акції, акції оборони і допомоги, як узагалі всяка проблема, зв'язана з діяльністю поза залізною заслоною, або з діяльністю, що торкається справ і людей поза залізною заслоною, дуже складне питання. Не раз навіть небезпечне. Не для нас у західному світі, але для нас в СССР і в сателітних країнах. Задалеко йдуча координація — це така чи інша централізація цієї діяльності, це якісь загальні, обіймаючи всіх списки, якісь хоч би рівні норми, регуляції і т. д. А чи це насправді потрібно? Чи це насправді допомога, чи це насправді потреба, чи це насправді не потрібні? Може краще застановимся, передумаймо спокійно, зважимо все "за" і "проти", зміряймо, "три рази, а тоді вже вірже"

(Продовження на стор. 3-й)

„ЧОМУ ІВАСЬ НЕ ЧИТАЄ?”

(Б. Б.) — Заходами Спілки Українських Журналістів Америки і Літературно-Мистецького Клубу в Нью Йорку відбувся в березні вечір, присвячений проблематичі малої зацікавленості української молоді українською літературою та появою нових книжок. Двоє авторів у своїх доповідях мали відповіді на питання: „Чому Івась не читає?”

Вечір відкрив голова Клубу інж. Тарас Гришай, вітаючи рек. Ольгу Кузьмович, знану пластовою діячку, авторку багатьох пластових видань для доросту і старших пластунів, та проф. Володимира Барагуру, письменника і довгі роки редактора дитячого журналу „Веселка” та інших видань, називаючи їх правдиво компетентними експертами з ділянки дитячих і молодечих видань, бо в тій ділянці вони довший час активно працюють і належно обізнані з тією проблемою.

Ред. Барагура зазначив, що тепер у світі скрізь існує проблема „діти і книжки”. Немає тепер світових-письменників такої літератури, а як подекуди пишуть для молоді, то не так молоді сьогодні таку літературу сприймають. Теперішня мода — це реалістичні будувати читати навіть фікційні події, але вони мусять мати реальну підставу в довідковому світі, а не якісь неправдоподібні казки, як з „тисяч й одної ночі”. Дитячу літературу слід розглядати як окремі галузі, мавши на увазі спроможність сприйняття дій та образів, наведених в прозі чи поезії, дитячим чи молодечим розумом, душевним переживанням, враженням та рефлексією. У нас не трюють окремо такої літератури, вона мусить сама боротися за своє існування як зовсім окрема галузь писаного слова. Небагато маємо добрих оповідань для дітей, часто знаходимо багато дидактизму, моралізаторства і так зв. добрих прикладів, чого молоді не долюблює. Відчувається брак доброї прикладницької літератури, в тій ділянці існує прірва поміж автором і малим читачем. Також бракує видавців такої літератури, а автори не мають зі свого писання ніякого прожитку. Немає у нас добрих літератураторів таких видань, а творча критика, яка надавала б напрям і добрі поради — також не існує. Брак у нас великого репрезентативного видавництва таких видань, а ті дрібні, що є, досі вквітлі та без матеріальних засобів. Щоб цим невідрадному положенню зарадити, доконче треба в нашому загальному національному інтересі підтримувати певних принципальних засад.

В першу чергу, батьки мають обов'язок пошукати літературу, призначену для молоді, новими книжками і журналами для них і не жалувати тих кількох доларів на купно чи пренумерату дитячої літератури. Не можна говорити, що такої літератури немає — вона є, але, на жаль, вона має невелике коло читачів. До таких видань належить і „Веселка”, і „Готуєсь”, „Юний Сумівець”, „Соняшник”, та коли спитати, скільки вони мають пренумераторів — то соромно про це писати. Щоб такі справді привертати молодь до читання, ця молодь мусить досконало володіти українською мовою, всюди зі своїми товаришами в школі, чи на зустрічах говорити тільки рідною мовою, про що повинні дбати батьки, учителі і виховники. До нас приходять теж досить такої літератури з підсоветської України, але в такій літературі є багато пропаганди і правдивої отрути для молоді душі, і це для наших дітей не підходить, бо видають її не українські патріоти, а вороги нашого народу, московські окупанти та їхні підгодовані.

Ред. Ольга Кузьмович зазначила на вступі, що у всіх стейтах ЗСА б'ють на сполох, бо молоді, виходячи з початкових шкіл, не вміють добре і правильно читати, не говорячи про інші знання, що їх учень мав набути в школі. Молоді шістьма годинами сиділи при телевізії, чи переглядає всякі безвартісні „комікси”, а така „наука” забиває у молоді думку і концентрацію, обнижує їхнє знання і не залишає часу на вартісну літературу. Небагато вільного часу лишається молоді для читання книжок, бо батьки силують їх ходити на науку танців, балету, гри на якому-будь інструменті, співу чи чого іншого, не входячи в те, чи їхні сини і доньки мають спосібності до такої науки і охоту.

Небагато у нас відповідей літератури для молоді: українські класики досить тяжкі до читання шкільних прикладницьких повістей дуже мало, а також немає авторів поза Полянським і Любомирським. Бракує нам фонду для видавництва юнацької літератури. Правда є деякі журнали для молоді, як ось „Крилаті”, „Юнак”, „Молода Україна”, „Студент” — частинно в англійській мові, але добрих повістей, романів, оповідань, що могли б захопити молодь — обмаль. Це ті причини, „Чому Івась не читає”.

В оживлений дискусії говорили про великі незотятення зі сторони батьків, учителів і виховників, що не потрапили зашестити в серіях своїх дітей любови до своєї мови і літератури.

Закінчуючи вечір, голова Клубу шире подякував обоім доповідачам за цікаві думки та сугестії в шій переважній справі, що могли б довести до поліпшення теперішнього стану та причинити до того,

З НАШИХ БУДНІВ

„ГВАРДІЙЦІ”

Як то щастя для людей, що є тепер на світі засоби масового перекладу інформації, як радіо, телевізії, аські комунікаційні сателіти та інша пропаганда... Така думка прийшла мені до голови під час студіювання матеріалів до регіонального збірника „Підсвисту Земля”, що оце отується до друку. З хроніки села Гниловоди, Підсвисту по вулиці, — що тепер носить шумну назву „Гвардійське”, — довідуюсь про подію, небуденну навіть як на ті давні часи, а це діялось яких 12 років після скасування панщини на землях Австро-угорської монархії, в 1848-му році.

Отож, одні днини ранньою осінню вийшов собі з міста панок-міщанин і подався доріжкою до села Гниловоди, — чи то купити щось з продуктів, чи просто так, на прогулянку, подихати, як то кажуть, свіжым повітрям. Підходив до села, аж бачить — на панському лані мужики тяжко працюють, а наставники на конях помахують над ними гаранниками...

— Що це ви, лодоньки, робите? — питає панок. — А ви хіба не бачите — що? ... Панщини, паночку, робимо, — зідають мужики.

— Яку панщину? — здивувався панок. — Та ж минуло вже дев'яносто років як панщина скасована! Кидайте роботу, забирайте коней і йдіть додому.

Так вони і зробили. А ввечері переляканий поміщик, який на 12 років затівав перед селянами, що панщина скасована царським декретом, закликав до двора музик, зробив велику забаву і потішив людей, що, починаючи з заєтпінського дня, вони вже не працюватимуть в нього даремно, а за гроші!... Та, виходить, селяни не дуже доводились тією „потіхою”, що мусів бути якийсь суд в цій справі, поскільки з старих документів довідуюсь, що за продовження панщини пан мусів дати селянам по одному морзі землі від господарства. А що пан не мав охоти давати орної землі, то відкупив у сусіднього поміщика в Угрюнові шмат лісу і дав селянам 80 моргів лісу.

Так-то, дякуючи щасливому припадкові, що якийсь людський панок з міста заблукав до села, колишні гниловоди (а тепер „гвардійці”), вешті такі доводились про скасування панщини, а то може їхні нащадки гнули б свої сплини на панських ланах аж до заведення нової панщини — колгоспної.

Ікер

щоб „Івась” зачитувався українськими книжками і журналами для свого власного добра і для добра цілої української спільноти.

двомовних українсько-англійських шкіл, не тільки що кваліфікованих, але й з добрим знанням української мови в слові й письмі.

П.: Чи їхнє існування необхідне в майбутньому?

В.: Це виявиться пізніше. Наразі учительний тип п-і Софії Климівської неперевірений і незаступимий. Пізніше, якщо двомовні школи охоплять усю українську дітвру, що, дай Боже, щоб так сталося! — і що найважливіше — навчать її української мови, літератури, історії, географії краще, тоді саме життя вирішить їхнє існування. Врешті — можна політично функціями, скоординувати програму, визначити що хто має вчити. На всякий випадок, хоча співпраця, і шкідлива якнебудь боротьба.

П.: Але повернімося до теми. Хто поробив заходи щодо введення двомовного навчання в державних школах Альберті?

В.: Заходи про двомовне навчання провів Кб при КУПІП, в співпраці з КУК, владиками і українськими політичними діячами.

П.: Розкажіть докладніше, коли це все почалося?

В.: Почалося від створення Кб при КУПІП в Едмонтоні (перші збори відбулись 31 грудня 1970 р.) з метою написати меморіал парламентарній комісії палати послів і сенату в справі нової конституції, обороняючи засади багатокультурності в Канаді.

П.: При чому ж тоді тут провінційний уряд і двомовне шкільництво, коли йшлося про конституцію?

В.: В тім то й річ, що вже на других зборах Кб, 8 лютого 1971 р., стало ясним, що доля етнічних мов і культур, владство, в руках провінційних урядів, бо вони мають юридичну над освітою. Отже, Кб рішив не тільки написати меморіал у справі конституції, але й до провінційного уряду, і то наперед до провінційного, а шойно тоді до федеральної парламентарної комісії.

П.: І написав?

В.: Написав, під заголовком „Меморіал до уряду Альберті в справі українців, нової канадської конституції, законів Альберті і політики уряду Альберті”.

П.: А кого вибрав КУПІП до цього Кб?

КУПІП вибрав до Кб такі особи: Григорія Барабаша, тодішнього голову клубу, Лаврентія Дікура, Ростислава

Дзеніка, Василя Косташа, посла д-ра Кена Папрського і мене. На перших зборах мене вибрав комітет головою, а Лаврентія Дікура секретарем. На четвертих зборах Кб я попросив д-ра Манолія Лупула зредагувати меморіал; посол д-р Кен Папрський по трьох сходах не брав участі, бо не мав часу.

П.: Ви сказали: „...законів Альберті”. Що мали ви на думці?

В.: Ми мали на думці головні шкільні закони. Студіюючи шкільні закони, ми зважали, що вони не дозволяли на навчання на жадній мові, крім англійської. Мало того, ми побачили, що перед 1970 роком шкільні закони дозволяли на навчання інших мов, якщо є на те згода шкільних рад і бажанья батьків, з тією умовиною, що батьки покривають всі зв'язані з тим кошти. Поправка до шкільного Акту в 1970 р. навіть те право усунула, і, хоча української мови не торкали, тобто продовжали вчити, фактичного права на те вже не було.

П.: І що ж ви написали в своїм меморіалі на тему української мови в державних школах Альберті?

В.: Наперед обгрунтувавши багатокультурність, на сторінках 6-13 меморіалу на 16 сторінках ми вийняли становище української мови в школах Альберті і в університетах, і домагалися, крім зміни шкільних законів, ось чого: а/ навчання української мови від 1-12 класів, принаймні 1 годину кожного дня; б/ виборних курсів українською мовою з літератури та історії українського народу; в) виборних курсів, англійською або французькою мовами, на тему внеску національних груп в культурну скарбницю Канади; г) курсу про Східну Європу в 9-й класі (бож не всі ми „росіяни”); д) координатора української програми при міністерстві освіти; е) фінансової допомоги школам на закуп навчальних матеріалів, підручників і посібників, і стипендій учителям інших мов на підвищення їх кваліфікації; є) фінансової допомоги на переклади української літератури на англійську і французьку мови.

(Продовження буде)

ЗА КОНЦЕНТРАЦІЮ...

(Продовження зі стор. 2-й)

мо". Може краще, щоб організації і установи, які займаються тими справами, були в контакт з між собою, обмінювалися інформацією, порадами, самі координували свою діяльність... Не завжди бюрократична розв'язка є найкращою розв'язкою!

Питання недоліків нашого політичного світу, його дальшого існування чи неіснування, його функцій тощо має ще один аспект, на який варто при нагоді звернути увагу. Тим більше, що цей аспект виглядає багато вагомийший від різних інших і наслідків: його куди більше далекобійний, як багатьох інших.

Тим аспектом займається сусід „Українського Слова" в Парижі, польський місячник „Культура". В подвійному числі „Культура" з січня-лютого ц. р. Віктор Сукніцький обговорює свіжо видану книжку в Польщі Albert (Julian Aleksander Bolaszewicz), Raporty z przebiegu, Warszawa 1973.

У книжці цій обговорені різні засоби і методи російської агентури в Європі. Особливо цікавими є матеріали, які відносяться до царського агента Ю. А. Балашевича, який довгі роки працював серед польської еміграції в Парижі і Лондоні. Читачи цієї матеріалів, а серед них уривки зі звітів Балашевича до III відділу охорони, мається на увазі, що йдеться про наші дні. Там і провідання, славна сьогодні інфільтрація, і перекупство людей, сіяння конфліктів, провокації, фальшування документів і грошей, розкидування провокаційних

писем і листочок і все те, з чим ми зустрічаємося сьогодні. В даному моменті для нас цікавіші зауваги цього видатного шпіона і знавця еміграційних справ про ролі політичної еміграції: „Доки буде існувати еміграція як політичне тіло, до того часу не може бути й мови про закріплення спокою (в царському розумінні, прим. наша) в Польщі".

Багато змінилося з того часу. Лондон не той самий, і Париж не той самий, і Нью-Йорк змінився, але не змінилася визвольна боротьба, не змінилася, хіба на гірше, російська шпигунсько-провокаційна система, а через те зацінована вище думка цього архішпіона сьогодні ще більше актуальна, як колись.

(Продовження буде)

МОСКОВСЬКА ГАМАКСОЙКА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ка, на жалібний соборний молебень, заповіданий о. канцлером Левенцем та з пасторальною промовою православного Владимира Юрста. На ньому були присутні і французи з представником міста Дюпона, проф. Паскалем і радником Біло та ін. Прочитавши пропам'ятні таблиці про смерть С. Петлюри, французі ствердили, що це місце сповнене спогадів про українські історичні події.

Тим часом сквер почав заповнюватися советами й їхніми рабами-інженерами з Парижу й Києва. Спершу з'явилися діти апаратчиків паризької амбасаді з їхнім „директором", який казав їм мовчати устатити біля „б'юсту". Біля них згрупувалися приїжджі з Києва: архітект Ігнащенко, три дівчата-бандуристи у нестигмих народних одягах — дві сестри Кривоногової й Горбатенька, концертмайстер і солісти київської опери Євдокія Колесник — сопрано й бас Кочерга, та,

очевидно, апаратчики з родинами й катедрами з фотографів. Ніяких французьких журналістів на сквер не впустили і ворота замкнули, то й вони пішли з маніфестантами, а совети фактично самі для себе „відкривали" Шевченка у Парижі...

Голова Миської ради, Жак Шірак, був, очевидно „перешкоджений", то ж привітальну промову вголосив миський радник із дуже звичайним привітанням Дюпона. Його промова була без закиду, але розлютила москалів, які були йому дали для цього „матеріали", а він говорив про величчю України і Шевченка, не згадуючи про москвовське „підкупання". Після нього виступив „ексцеленція" Червоноко до виглядом колосистого бригадира, що вирішував москвовською мовою доручену йому „святкову промову". На диво, перекладач на французьку мову говорив довше і цікавіше. Це саме трапилося й з якимсь Оз-

нашем, — не від „українського уряду" — борони Боже! але від „т-ва дружби", що жалилим акцентом відкалатав у свою чергу промову „на українському мові". Перекладач знову поширив свою версію французькою мовою, згадавши, що Балзак перебував в Україні, а Марко Вовчок у Франції, похвалився, що у Франції знають не тільки Шевченка, але й Франка та Лесю Українку. На кінець „делегат Т-ва франко-советської дружби" попросив пп. Дюпона і Червоноко відкрити „б'юст". Тоді виступили три білі бандуристи й заспівали, без мікрофона, „Заповіт", а діти й оперові співаки поклали квіти. Й ось уся „церемонія" скінчилася й „гости" у великому поспіху забралися з скверу, бо вже здалеку чути було вигук й видно було написи української маніфестації.

Вона була дуже численна, бо до молоді з транспарантами й листочками приєдналися всі старші, що вийшли з молебня: крім Л. Плюща й ін. „дисидентів" м. ін. Горбаневської, та французів „молодих філософів" Б. Леви, Йонеска і б. ін., члени української громади, багато приїжджих з Америки до Роттердаму, м. ін. Владика Мстислава, і різні політики, мистці Гордінський і Мазурик, співаки — Уляна Чайківська, Одарка Андрійшин, Люба Кобрин, професори з Сарселю, Союз Українок у комплекті, Сестри-монахині, врешті чужинський журналіст, студент й звичайні французи, що обурювалися на брутальність деяких поліцаїв, поки журналіст з „Ліберасіон" не розкрив загадки: між ними були передодягнені катедристи!

Журналісти записували клічі з транспарантів і брали листочки зі знаменитим коротким змістом та знищенням вітражем Шевченка — все це згодом появилось у пресі, а увечері на телевізії передавали не москвовське „відкриття" але українську маніфестацію, даючи на перший план Плюща та, зокрема, дівчину з руками, зв'язаними колючим дротом, яку несли хлопці на плечах, щоб здалеку було видно.

Уже два дні паризька преса приносить шораз то нові статті й свідчення з маніфестації й одну-єдину знімку „б'юсту" з українськими бандуристками...

Москвовська затія стала для москалів „бумерангом". Валентина Мороза (про якого теж багато пишуть при цій нагоді) — який вдарить по них самих!

Почався суд над Федором Федоренком

Федор Лаудердел, Фльорда. — Ассосієтэд Пресс інформує, що у вівторок, 30-го травня ц. р., тут розпочався суд над 71-річним Федором Федоренком, жителем Маямі Біч, якого прокуратор і свідки закидають співпрацю з німецьким гестапо в часі Другої світової війни і участь у винищуванні життів в Польщі, головні в концетраційному таборі Трєблінка Біля судового будинку відбулася також демонстрація, в якій взяли участь понад 30 осіб, які викрикували: „Хочемо Федоренка, ми бажемо йому смерті!". Бретт Бекер, окружний директор Жидівської Оборонної Ліги, був заарештований поліцією після того, як він відмовився заперечувати викрикувати через голосні слова: „жидівська кров не є таною".

Федор Федоренко колишній фабричний робітник у Ватербері, Конн., який, доживши пенсійного віку, переїхав до Маямі Біч. Громадянином ЗСА Федоренко став в 1949 році.

Конкурс для молоді фундації Марусі Бек

Минає п'ятий місяць, від проголошення конкурсу для молоді п. н. „Упошукування України в англійських виданнях". Його проголошено на 1978 рік і він охоплює молоді від 16 до 20 років включно.

Ідею конкурсу дала невтомна провідна громадська діячка д-р Маруся Бек, яка також склала 1,000 доларів для нагород.

Конкурс має мобілізувати свідомі, здібні молоді сили до пишання українських справ — приділення уваги Україні й українцям в англійській пресі у вільному світі, виробляти та поширювати їхню обізнаність у цьому напрямку. Конкурс уможливить від юнацьких років здобувати собі признание, а тим бути більш знайомим. Крім того, таке слідування за пресою в найширшому розумінні цього слова, буде допоміжним чинником у виробленні майбутніх українських журналістів, а може й публіцистів.

Ми маємо надію, що на цей конкурс чимало молоді збирає матеріали. Текст конкурсу було проголошено майже в усьй українській пресі по цілому вільно-

му світі в кінці 1977 р. та на початку 1978 р. (у „Свободі" — 4-го лютого, а в її англомовному додатку — 29-го січня). Якщо цей текст поминав чинює увагу, а він хотів би брати участь, можна отримати повні інформації у голови Комітету конкурсу для молоді, написавши на адресу: Mrs. Maria Harasewych, 3061 Firestone Dr., Sterling Heights, Mich., U.S.A.

Хто відстав із якихось причин у збиранні матеріалів, може це наздогнати, лиш треба по бібліотеках, які збирають пресу, перегорнути її відповідні сторінки й пошукати чи нема там чого про Україну, чи українців.

Рік 1978 урожайний на увагу до українських справ у чужих англійських виданнях. Згадаймо лише, скільки зробив заголовків в чужій пресі ген. Григоренко. А Шевченко, український дисидент, визначні дії українських громадських організацій та окремі мистецькі українські одиниці, ансамблі та визначні наші громадяни. У числі за 12 квітня ц. р. в „Детройт Ньюз" у Детройті була чимала стаття М. Бек у справі переслідування Церкви в Україні, у Вашингтонських газетах за перший тиждень травня шукайте статтю про концерт для Світової Антимуніципальної Конференції у Вашингтоні що його дали українські мистецькі сили і т. д.

Комітет конкурсу для молоді фундації Марусі Бек ще раз пригадає й закликає українську молоді брати участь у конкурсі „Упошукування України в англійських виданнях". У недалекому майбутньому, сьогоднішні учасники цього конкурсу ставитимуть у лави громадських діячів. Конкурс поширить їхнє знання й орієнтацію в українських справах на світовому форумі.

Незабаром, буде проголошено жорі для конкурсу „Упошукування України в англійських виданнях". Голова Комітету — Марія Гарасевич

ШЕВЧЕНКО ПІД КАРАУЛОМ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

сірих, з віковою патинною, мурів собору, і розпитують, що воно таке і чому його береже поліція? Наша молоді тільки чекає на такі запитання й радо вияснює — їхнім страхом перед Україною й її змаганням до волі й незалежності. Вони радо цитують при цьому Морозові слова про Шевченка до москалів: „Він — не ваш!" — вважаючи своїм святом обов'язком боронити найкращого Сина України.

Кажуть: немає лиха без добра! Українці Парижу

докладають усіх сил, щоб слави і честі нашого Шевченка не сплюгали москалі їхнім бовдуром. Найкращим засобом буде правдива й документована інформація про справжнього Шевченка, — борця за соціальну й національну незалежність від щі Москви, яка знушалася над ним усе його коротке життя, а тепер проголошує його „народним", тобто селянським поетом, що виступав проти своїх таки, українських, „панів"... Наше завдання: демаскувати москвовську облуду!

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Орісі Шипайло-Бованко
складасмо 25.00 доларів
на НТШ в Сарселі, Франція
Д-р Микола ГНАТЧУК з дружиною Орісею

Ділимось сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що в вівторок, 11-го квітня 1978 року, на Веселій Горі к. Мозолівки, Зах. Україна, померла наша Незабуття
МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА та БРАТОВА

бл. п.
АНТОНІНИ з ГОЇВ ПАСТУШЕНКО
проживши 84 роки страдального життя.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 13-го квітня 1978 року, в супроводі священика, хору з Мозолівки та великого числа людей і довколишніх сіл на цвинтар в Мозолівці.

В глибокому смутку:
син — ТАРАС з дружиною ТАТЯНОЮ
внуки — ОЛЕГ і ВІРА
та ближча і дальша Родина в Україні,
Польщі, США і Канаді
НЕХАЙ ЗЕМЛЯ БУДЕ ЇЙ ЛЕГКОЮ!

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
будуть відслужені
в церкві св. Ів. Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.
в дні 13 червня 1978 р., о год. 8:30 ранку;
в Римі, в церкві св. Софії
в дні 13-го червня 1978 р.
118 Nesbit Terrace, Irvington, N.J. 07111

ДЕНЬ ПОМЕРЛИХ

„Призначено людям раз умерти, потім суд". — Евр. 9:27.

Зберігання пам'яті померлих, це явище притаманне всім народам. Люди на низькому ступені культури моляться до них і „кормлять" їх посмертно приношеннями їм жертвами. Люди більш культурні й цивілізовані моляться за них, ще інші просто прикрашують могили своїх дорогих і відвідують їх в День Померлих.

Ми також прикрашаємо й відвідують гроби наших Дорогих „усобищих". Але рівночасно наша віра плакає візю іншого Дня Померлих:

„Прийде година... коли мертві почують голос Сина Божого; і, вчувши Його, оживуть". Це слово Христа записане в Ів. 5:27.

День Померлих, це культурний день куртазії, день пошани для мертвих. Той передказаний Христом День Померлих, це день остаточної перемоги Його померлих.

Ми люди простодушні. Ми сильно віримо живому Божему Слову і тим словам Христа. Ми надхненно співаємо в наших церквах:

„Він... Воскресення і Життя. Він вічне дасть мені життя".

І, хоч я стану знов землею, я житиму, бо Він живе; Він над моєюмою могою могою ім'я колись назве".

Нас зовсім не турбує так популярне мудрування, що, мовляв, земні черви з'їдають тіло покійного, птиці поїдають черви, кішка лаєє смачно тілом птиці, собаки роздирають котів, їх знову поїдають черви далеко від місця погребення померлого. Хто зможе позбавити ті атоми і воскресити того покійника?

Але є люди, яким це питання не дає спокою. Хоч багато їх вірять в буддійську реінкарнацію душ. Під гіпнозою вони вміють позбавити всі атоми їхнього минулого життя навіть з перед тисяча років, відтворити свій тодішній вигляд і спосіб життя, пригадати свою давню мову. Як же це так?

Бо сьогодні вважається продуктом темряви майже кожне слово Св. Письма, але теорії гіпнозизерів, спиритистів, чи індійських монахів, — це для багатьох істинна істина. Чи не писав Шопенгавер, що в буддизмі і в книгах Веди є більше мудрости, ніж у Святому Письмі? Терпеливий Іов сповідався, що „серце у мене в грудях нис", коли він думав про той будучий Христовий День Померлих.

Ми з тобою на сто процент, праведнику Божий! Ти не філософ і не Шопенгавер, але та „мудрість, що походить згорі", дала тобі надію.

Більше про той будучий День Померлих за тиждень.

Information Service of Ukrainian Adventists
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

УВАГА!

МУЗИЧНО-РОЗВАГОВІ ТАБОРИ
Українського Хору „МОЛОДА ДУМКА" в Нью Йорку
відбудуться від 23-го липня до 12-го серпня 1978 р.
на Оселі УРС-Союзу „Верховина" в Глен Спей, Н. Я.
для молоді у віці від 8-16 років.

За анкетами зголошень проситесь звертатися до
UKRAINIAN CHORUS "DUMKA" OF AMERICA, Inc. (Moloda Dumka)
140-142 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
ТАБОРОВИЙ КОМІТЕТ

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТІ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Михайло Янишин — 2,000 дол., для вшанування пам'яті дорогої і вірної дружини бл. п. Михайлини Янишини.
Лариса й Олекса Біланюки — 1,000 дол., Мирослава і Ярослава Зубали — 200 дол., Ореста і Теодора Ткачуки — 100 дол., Лідія і Святослав Добровольські, Осипа Мінчак, Василь Кий — по 50 дол., Марія і Степан Хемичі, Галина Полтавченко-Литваківська — по 25 дол., д-р О. Недзвиський — 20 дол., замість квітів на могилу бл. п. д-ра Петра Біланюка.

Марія Давискиба — 500 дол., в пам'ять чоловіка бл. п. Миколи Давискиби.

Н. В. і Л. Підстригачі — 250 дол., в п'яту річницю смерті чоловіка й батька св. п. Василя І. Постригача.

Софія Вінсор з сином Алланом Вінсор — 200 дол., в пам'ять чоловіка й батька бл. п. Юліюша Вінсора та родичів бл. п. Петра і Еми Слука.

Український Відділ Голосу Америки — 160 дол., замість квітів на могилу бл. п. Миколи Бігуна і бл. п. Василя Штендери.

Мирослав Б. і Олена І. Кушкі — 100 дол., замість квітів на могилу бл. п. Миколи Бігуна.

Ірена та Богдан Глушевські — 100 дол., в пам'ять сина Андрія.

Лідія і Володимир Візерканюки — 100 дол., замість квітів на недозагнну могилу матері бл. п. Віри Маркіянович Чернівської, яка померла на далекому Казахстані.

Філіп Халов — 50 дол., в третю річницю смерті незабутньої дружини бл. п. Марії Халов.

Ольга Тишовицький — 50 дол., замість квітів на могилу св. п. проф. д-ра Михайла Тершаківца.

Д-р Данило Богачевський — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. проф. Михайла Тершаківца.

Марія й інж. Дмитро Кулиничі — 50 дол., замість квітів на могилу приятеля бл. п. проф. Івана Крилова.

А. Хом'як — 30 дол., в пам'ять бл. п. Іллі Поворожника.

К. і В. Геймур і О. Головоко — 25 дол., д-р Тамара Панчак — 20 дол., Д. і В. Ткачуки і П. Олексюк — 15 дол., замість квітів на могилу бл. п. Ольги Туник.

Катерина й Андрій Буки — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. Стефанії Рудої-Манько.

Олександр Скоп — 20 дол., Леонід Романюк — 10 дол., М. Гадзиський — 5 дол., в пам'ять бл. п. Павла Кукурудзи.

Ігор Лукомський — 20 дол., вшановуючи пам'ять бл. п. Варвари Плахтій.

Дженет і Павло Оначук — 20 дол., замість квітів на могилу бл. п. Василя Гулявського.

ОЛЕКСАНДЕР ПЛАТОНОВИЧ СЕМЕНЕНКО
нар. в м. Єлисаветграді, Україна.
ПАНАХИДА в суботу, 3-го червня 1978 р., о год. 6-й веч. в похоронному заведенні П. Яреми (7-ма вул., Нью Йорк).
Внос тіла в понеділок, 5-го червня, о год. 10-й ранку.
ПОХОРОН на українському цвинтарі в Баялд Бруку, Н. Дж., о год. 12-й дня.
У глибокому смутку і горю прибіта —
дружина Марія

КАТРЯ ГОРОБІЙОВСЬКА
з дому СУПІНСЬКА
ПАРАСТАС — 30-го травня 1978 р., о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Lilly Zeiler, біля церкви св. Михайла в Балтіморі, Мд.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться 31 травня 1978 р., о год. 8-рано в похоронному заведенні „в офісі" о 9-й год. рано в українській католицькій церкві св. Михайла при 526 Wolf Street, East Baltimore, Md.
В глибокому смутку:
муж — ЮРІЙ
дочка — ЛЯРИСА з чоловіком д-ром МИКОЛОЮ ВОЙТОВИЧЕМ і сином МИКОЛОЮ
дочка — ТАІСА з чоловіком інж. ІВАНОМ КОРЖЕМ та синами АДРІАНОМ і ДОРІАНОМ
сестра — АННА МЕЛЬНИК
сестра — МАРІЯ КОТИК
братова — СТЕФАНІЯ СУПІНСЬКА
братаниця — ЛІДІЯ з чоловіком інж. АДАМОМ МАРКОВСЬКИМ та сином інж. ІВАНОМ МАРКОВСЬКИМ з родиною
сестриниця — ХРИСТЯ з чоловіком інж. МИРОСЛАВОМ ЛИСОБЕЄМ та синами АНДРІЄМ і ОЛЕКСАНДРОМ
сестрині — ЮРІЙ КОТИК з дружиною МАРІЄЮ та синами МАРКОМ і БОГДАНОМ
Ближча і дальша Родина в Америці і в Україні

КОНГРЕСОВІ ВІСТІ

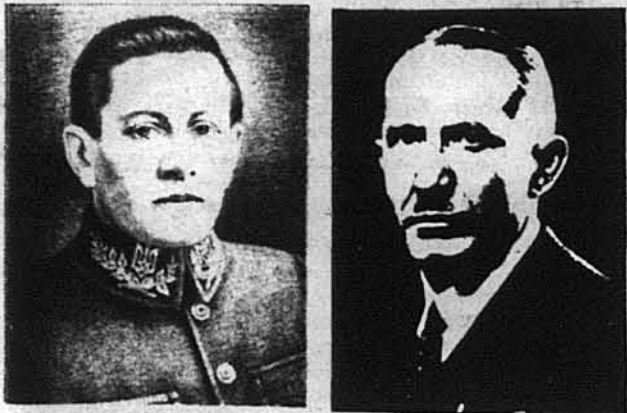
орган Українського Конгресового Комітету Америки

Ч. 29.

ТРАВЕНЬ 1978

1978

ТВОРЦІ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

25-го травня 1926 року на розі двох вулиць Парижу згинув Симон Петлюра. 23-го травня 1938 року на вулиці в Роттердамі згинув Євген Коновалець. Обох їх смерть постигла у тому самому місяці, обидва впали жертвою злочинців, насланих більшовицькою Москвою. І хоч не можна ставити знаку рівності між тими двома діячами, бо один з них був головою української держави, був Головою Отаманом, головою Директорії Української Народної Республіки, а другий лише командиром однієї військової формування, корпусу Січових Стрільців і згодом творцем та головою українського революційного підпілля в Західній Україні, проте Симон Петлюра і Євген Коновалець мали багато подібних характеристик рис. Найбільша, найвідатніша і найважливіша та, що обидва вони були індивідуальностями, які силою власне даного їм Богом дару винятково індивідуальності — не піддалися за історичними подіями, а самі творили історію. Однаково Симон Петлюра, як Євген Коновалець належали до творців нової історії України.

Їхня подібність у тому, що ні один із них не був професійним військовиком, із фаховою військовою освітою, проте кожний із них був фанатиком української збройної сили й кожний із них вірив, що тільки українська збройна сила зможе вибороти Україні державну волю. Симон Петлюра був за професією журналістом і редагував перед Першою світовою війною у Москві (разом з Олександром Саловським), «Українську Жітню». — Євген Коновалець був правником, змобілізованим до австрійського 19 полку піхоти з вибухом війни. Симон Петлюра був соціал-демократом, який виступав з тієї партії тоді, коли вона спротивилася підтримувати уряд УНР, отож не поставивши партійні критерії вище державних. Євген Коновалець належав до тієї Секції Українського Студентського Союзу у Львові, яка гуртувала молодь націонал-демократичного світогляду, та був членом Видавничого Спілки «Діло», півфіліозу УНДО. Але кожний із них насправді стояв поза і понад партіями, кожний із них був державником і кожного з них хвиля революції винесла на найвищі шаблі державницької та військової машини.

С між тими двома великими постатями ще та подібність, що обидва стали, після програти нашої визвольної війни-революції, політичними емігрантами і згинувли з ворожої руки тому, що як активні провідники — були небезпечними для Москви. Небезпечними вони були для ворога, бо кожний із них користувався величезним авторитетом, кожний із них мав у міжнародному світі зв'язки, що їх не мали інші українці, кожний із них мріяв про розвал московської більшовицької імперії — із своєю активною участю у тому ділі.

І тому прізвиська Симона Петлюри та Євгена Коновальця у Советському Союзі, зокрема та особливо у Советській Україні, викликали, їхні прізвиська є анатомією для тамтешнього режиму. Отож як власне тому ми, всі у світі суцільно українці повинні в роковини їхньої трагічної смерті віддати їм глибокий поклан. Деякі дослідники нової історії України піддають під сумнів чи піддавати Симона Петлюру і Євгена Коновальця від поняття героїв, бо ж герої були в українській історії багато — були ними в новітній нашої історії, «українські термопільці» з-під Крут і були загинули під Базаром полонені воїни, що встали дати себе розстріляти, аніж вступити до червоної армії. А державних мужів, політиків високої класи, було мало. Симон Петлюра був головою української держави і був державним мужем і Євген Коновалець, творець та голова українського революційного підпілля, був державним мужем — політиком високої класи.

Український Конгресовий Комітет, як центральний українського суспільства в ЗСА, видає окремий заклики до пошанування пам'яті цих великих постатей з нагоди роковин їхньої смерті. Треба з глибокою пошаною схилити голови перед тими, які творили новітню історію України.

ПОЛІТИКА ВИМАГАЄ ГРОШЕЙ

На засіданні Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. затверджено завжди актуальну справу — практичної політики, яка не зміщувалася би в теоретичних міркуваннях і дискусіях, а реалізувалася практично. Підкреслено, що політика не робиться заявами, меморіалами і петиціями, а персональними контактами і поважною літературою. Одно і друге вимагає фінансів. Особливо контакти у практиці виглядають так, що треба стрічатися за обідами і вечорами, треба влаштовувати прийняття чи інші імпреси з запрошуванням гостей, які вже є приятелями, або можуть ними стати. Знову ж поважна література не постає з повітря — вимагає грошей для авторів, для друкарні і розсилки. Українське суспільство в Америці — жертве, але часто має більші вимоги до Централі УККА, аніж вона може ті вимоги виконати — не маючи відповідних фондів. Як дуже політика пов'язана з фінансами — видно найкраще на прикладі американської партійної і державної системи: активними діячами в американській політиці є майже виключно люди заможні, а коли хтось із них не розпоряджає власними великими фондами — партія, себто суспільство, помагає йому. Іншими словами: вести політику без фондів — цілком неможливо!

Становище УККА в справі фільму „Голокост“

(УККА, Н.Д.). — В дні 16-го до 20-го квітня ц.р. в Америці і Канаді був висвітлений фільм — „Голокост“ (тотальне знищення) — про масове винищення жидів нацистами в часі II-ої світової війни. Фільм був продукцією телевізійної сітки ЕнВіСі. Висвітлення цього фільму попередили численні жидівські організації великою рекламою в пресі, в радіо і в телевізії. В численних школах учителі інформували дітей про „голокост“ а в церквах священники різним віровизнанням проповідували на цю тему. Велика жидівська організація „Внаї Бриту“ видала спеціальну 10-сторінкову брошуру, підписану найвідатнішими жидівськими організаціями Америки, в якій інформували про фільм і давали вказівки, як батьки мають інформувати про це своїх дітей.

Є річчю зрозумілою, що жиди стараються пригадати світові про десятих літ страшний трагедію жидівського народу, коли в плинах панівної тоді в Німеччині гітлерівської партії була настанова фізичним знищенням всіх жидів у сфері німецьких впливів в Європі, „розв'язати раз назавжди жидівське питання“.

На жаль, творці фільму не поділяли про необхідність історичну документацію. А у великій частині звели фільм до оперування штучними ефектами і велику трагедію жидівського народу звели до депресивності.

Колішній в'язень Бухенвальду і Ашвіцу (Освенціма), Елі Візель, писав в журналі „Тайм“ з 1-го травня: „неправдиве, образливе, дешево“. Як телевізійна продукція, фільм є зневагою тих, що згинувли, і тих що залишилися при житті. Те, що ви бачили на екрані, це не те, що діялося там“. Коли так каже жид, то що мають казати балтійці, поляки, особливо українці. В 19-ох місяцях спенарія фільму малювалося українців як співробітників нацистів у винищуванні жидів, і навіть почули ми таке твердження, що українська міліція знищала більше жидів, як самі німці. Подібні висловлювання було багато. Щоби їх опростувати Екзекутива Українського Конгресового Комітету виготовила окремий меморандум і в дні 17-го квітня її представники перевели окремим надаром у директорату ЕнВіСі — О. Коморою та передали йому меморандум. В ньому було виразне твердження, що українці не брали участі в антижидівських акціях, бо такі акції вели тільки німецькі поліцейські відділи. Українська допоміжна поліція, так як і жидівська, польська чи балтійська, не була поліцією українського уряду. Навпаки, велике число українців включено і в Іерихам і духовенством Українських Церков помагало жидам переховуванню, доставало потрібних харчів і документів. За це гестапо знищило сотки українців і про це публічно проголошувало афішам. Все це є задокументоване в публікаціях. Тому представлення у фільмі українців, як вислужників німців, є неправдиве, образливе і очорнює мільйони українців.

Президент УККА проф. Лев Добрянський вислав окремий меморандум в цій справі до дирекції ЕнВіСі у Вашингтоні.

Українська громада обурена зневагою телефонами до телевізійних станцій і листами до американської преси гостро реагувала на висвітлюваний фільм.

Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки на своєму засіданні в дні 6-го травня ц.р. порішила zareagувати на цей фільм у таких формах:

1. Звернутися до визначеного фахівця в цих справах з проханням виправити окрему річезу відповідь на цей фільм, додаючи документи й історичний матеріал.
2. Звернутися до українських адвокатів, як професійного товариства, провирати можливість судової розправи за образу українського народу.
3. Порозумітися з репрезентативними поляками і балтійськими народами щодо спільної дії проти очорнювання наших народів.
4. Жидівські центральні і локальні організації розіслали до своїх стейтсменів відділи матеріалів з цього фільму до офіційного навчання в школах. Реакція проти постанови шкільних рад повинна вийти із місцевих Відділів УККА, бо тільки Шкільні ради подвійно стейтсменів мають право приймати чи відкидати внески етнічних груп. Тому звертаємося до Управ наших Відділів повірити у своїх стейтсменів Шкільних рад (Ворд Еджукейшен) по справу. Ми для прикладу подаємо, як то наші Відділи в Балтиморі вже zareagували проти виключення в шкільні програми проблему „Голокосту“.

Звертаємося до всіх українських організацій, як і до всіх громадян із проханням переслати до канцелярії УККА інформації і документи, що торкаються ратування жидів українцями. Тому 10 літ УККА видає книжку в англійській мові „Українці і Жиди — Симпозіум“ в якій зібрано документальні дані про допомогу в ратуванні жидів українцями підчас II-го світової війни, на підставі з'ясування жидівських родин. Рівно ж просимо переслати виступи із американської преси статей і листів, які по'явилися у зв'язку з висвітленням цього фільму.

Екзекутива

Українського Конгресового Комітету

НА ЩО ПОТРІБНІ ГРОШІ?

У своєму звідомленні на засіданні Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. дир. І. Вазарко підкреслює, що тепер потрібні гроші на три цілі:

- 1) на скромний бюджет УККА, що його прибутки і видатки докладно і негайно звітовані в „Конгресових Вістях“;
- 2) на Інформаційне Бюро у Вашингтоні, успіхи якого у великій мірі залежать від того, якими репрезентативними фондами воно розпоряджатиме, крім видатків на мінімальну адміністрацію і друковану літературу;
- 3) на СКВУ, що має осілю ц.р. відбувся в Нью Йорку. Центральна УККА не може видаткуватися на зорганізування Третього СКВУ з власного скромного бюджету, організація та перевезення того Конгресу вимагає додаткових фондів. Якщо громада вважає, що такий Третій Світовий Конгрес Вільних Українців потрібний і корисний — мусить скласти на нього окремі суми.

ЗВЕРНЕННЯ УККА

СОРОК РОКІВ ТОМУ, в дні 23-го ТРАВНЯ 1938 року, на вулиці в Роттердамі згинув з рук московського агента кол. командир Корпусу Січових Стрільців, командант УВО і Голова Проводу Українських Націоналістів, Полковник Євген Коновалець.

Євген Коновалець, одна з найвидатніших постатей Української Національної Революції. Він речник, організатор і провідник визвольної-революційної боротьби українського народу. Він, що літами ризиковав своїм життям, писав:

„Волі українського народу до самостійного життя не винищати ні ворожі тюрми, ні заслання, ні смерть окремих борців, бо Україна є нездобутих бастионом героїв. Боротьба за кращу долю нашого народу не може припинитися. Нехай вона буде довго і уперто, нехай вона забере ще нові жертви, але Україна незалежна така буде“.

Євген Коновалець відчував, знав і вірив, що тільки велика національна ідея може протиставити ворожим великодержавним імперіалізмам, зокрема московському, що останній виявлявся у формі комунізму. І тільки така велика ідея є в стані підняти український народ до боротьби за відновлення Незалежної Соборної Української Держави. А щоби ця ідея була динамічною, сильною, вона повинна бути натхненою духом героїзму і жертвенності. Про правильність цих думок ми мали нагоду переконатися на прикладах визвольних змагань в роках 1918-21 та підпільної і збройної боротьби після них.

Євген Коновалець військовик, політик і революціонер. Основник і провідник українського організованого націоналістичного руху, дав печат свого духа тому українському молодому поколінню, що родилося і зростало в часі визвольної боротьби 20-их років, а яке пізніше пліч-о-пліч з ним продовжувало в рядах УВО і ОУН героїчний змаг за кращу майбутність українського народу. Під його безпосереднім впливом вже в осіні 1920 року у Львові основилося Українська Військова Організація. Для поширення і поглиблення збройної і політичної боротьби Євген Коновалець оформлює на І-му Конгресі Українських Націоналістів, що відбувся у Відні у 1929 році, нову політичну організацію — Організацію Українських Націоналістів. Цю політичну діяльність Євгена Коновальця і очолювану ним Організацію офіційна Москва, як загрозу для існування своєї імперії і тому рішила його фізично знищити, бо він своєю особою персоніфікував ідею непереможного і незалежного духа української нації. Він своєю кров'ю зросив бруки Роттердаму. Згинув революціонер, хоробрий воїн на стійці, але ідея його житиме вічно в серцях мільйонів українців.

Відоміючи сьогодні 40-ліття смерті Полковника Євгена Коновальця, Український Конгресовий Комітет Америки клонить голову перед його постаттю і вірить, що його заповіт у боротьбі за Незалежну, Соборну Українську Державу знайде тисячі — мільйони перемінців.

З його духа печаття стелиться наш шлях до перемоги!

Нью Йорк, травень, 1978 р.

Український Конгресовий Комітет Америки

„Українці і жиди“

ЗАВЖДИ АКТУАЛЬНА КНИГА, ВИДАНА УККА

Ще у 1966 році УККА видав англійською мовою книжку „Юдейніс енд Джуз“ — „Е Симпозіум“. Книжка розміром 200 сторінок друку зміщала статті, доповіді, звідомлення перед конгресовими Комісіями та історичні документи. Саме тепер, коли не припиняються атаки проти українців, як ніби антисемітів, та які у тенденційному кривому світлі з'ясовують історію українсько-жидівських відносин — ця книжка строго актуальна. Видана дуже дбайливо, з графічним рисунком на обкладинці арт-мал. Богдана Титли, становить джерело багатого авторитетного матеріалу.

Пам'ятник жертвам великого голоду

Екзекутивний віце-президент УККА Іван Олексин зголосив на засіданні Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. на письмі „Пропозицію про побудову пам'ятника жертвам Великого Голоду та про видання пропам'ятної книги до 50-ліття цієї великої трагедії українського народу“. Ця пропозиція дуже обширна, дуже обширний конкретний план. Він охоплює купно коло 5 акрів землі, заснування Українського Національного Парку, здвигнення там величавого пам'ятника, створення там музею з архівом і документарними даними про той організований Москово-трагічний у наслідках голод в Україні та видачу наукової Пропам'ятної книги про голод. Пропозиція визначає термін виконання того плану до 1983 року. На багачення внескодавця — текст Пропозиції внесено до протоколу, але на тому засіданні не було ближчої мови над тим внеском і сам внескодавець цього не вимагав, здаючи собі справу, що справа дуже поважна, дуже складна і вимагає докладної та ділової дискусії. Пропозиція п. І. Олексина скоплена в 10-ти точках. 10-та точка звучить:

„Вся акція будови пам'ятника і видання Пропам'ятної книги має проходити в рамках Світового Конгресу Вільних Українців, як збірне зусилля Української Діспори у вільному світі для ашанування пам'яті жертв Великого Голоду і демонстрації перед світом, що український народ пережив не менше жакіття і переслідування від тоталітарних режимів, як і інші народи, та що і він заслуговує на співчуття і захист та підтримку від народів світу в його змаганнях за людські і національні права“.

Пропозицію передано на найближче засідання Президії Екзекутиви.

Українське Інформаційне Бюро у Вашингтоні

Справа Українського Інформаційного Бюро у Вашингтоні була одним із предметів нарад Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. Однаково президент УККА проф. Лев Добрянський, як директор Централі мтр І. Вазарко стверджує, що це наше Бюро у Вашингтоні здобуває собі що-

ЗВЕРНЕННЯ УККА

В СПРАВІ ТРАВНЕВОЇ ЗБІРКИ НА ФОНД СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

У листопаді 1967 року відбувся у Нью Йорку Перший Світовий Конгрес Вільних Українців. Тоді встановлено постійний Секретаріат, щоб у вільному світі служити українській справі.

У часі, коли в Україні московський окупант жорстоко переслідує український народ, а у вільному світі ширять неправду про українську визвольну боротьбу — то важливішими завданнями Секретаріату є:

Ширити правду про визвольні змагання українського народу, допомагати й стимулювати всіми доцільними засобами його боротьбу за волю й державну незалежність України;

Допомагати здійсненню прав українського народу згідно з Універсальною Декларацією Прав Людини; Об'єднувати всіх українців у вільному світі й координувати працю крайових громадських центрів для спільного добра нашого народу;

Допомагати нашому народові зберігати українську національну ідентичність у країнах вільного світу й сприяти плеканню української культури й традицій.

Для успішності праці Секретаріату СКВУ необхідна підтримка нашого громадянства, бо доля українського народу залежить не від посторонніх чинників, але від нас самих. У теперішньому часі наш народ в Україні стоїть у затяжній боротьбі за свої національні права, а у вільному світі старастає обстояти свою ідентичність. Наші намагання допомогти українському народові в Україні астоятись перед окупантом, а у вільному світі зберегти своє моральне обличчя — не можуть бути лише фразою чи ілюзією. Вони мусять проявитися ділами, трудами, працею, жертвенністю й вмінням підпорядкувати себе одній спільній меті, що веде до об'єднання народу у спільній праці, стремінній й думці про добро нації. Безвідійність і порожнеча у громадському житті породжують нарікання й критикоманію, а у висліді спричиняють трагедію людини й народу, а з цього радіє ворог.

Долю українського народу формують люди, які всіма своїми силами до кінця життя чесно трудяться для спільного добра. У службі для народу немає відпочинку, немає затримки, бо це шляхетний зміст нашого життя, що дає людині вдоволення, повноту життя і сповнення Божої заповіді любові ближньому.

Відомий є факт, що перед кількома роками, на заклик однієї держави, члени того народу в Америці збрали втричі більше грошей, як було у заклику про допомогу. Моральна стійкість народу, а не його численність рішає про оцінку даного народу і його значення у світі.

Наша праця — наша жертвенність мусить проходити рік за роком, неспинно й систематично, аж до повного визволення народу, а це у великій мірі залежить від об'єднання й жертвенності української громади.

Ворог використовує моральну нестійкість, політичну незрілість, анемію нашого національного інстинкту й кожному нашу помилку. Велич жертви, що її приносить наш народ в Україні, спонукує нас скріпити працю й пожертви для спільних потреб. Тому ми не можемо бути байдужі й не об'єднані. Правдивий патріотизм — це свідомий і добровільний акт для творення добра рідному народові. Всі ворожі чинники діють об'єднано проти українського народу, щоб нас роз'єднати й „обезголовити“. Будемо об'єднані одною спільною ціллю, на ім'я якій: добро українського народу.

Цього 1978-го року в дні 23-26-го листопада, в Нью Йорку відбувається Третій Світовий Конгрес Вільних Українців. Для успішної праці нашої громадської світової Централі і для організації Конгресу, УККА переводить збірку фондів. Ваші пожертви просимо пересилати на адресу УККА в Нью Йорку, або вилучувати збірникам місцевих Відділів УККА. Пожертви можна відчислити від федерального оподаткування.

Український Конгресовий Комітет Америки

ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ 6-го травня ц.р.

В суботу, 6-го травня ц.р. відбулося засідання Екзекутиви УККА з денним порядком на 12 точок, при чому 4-та точка: „Звідомлення про працю Екзекутиви і Канцелярії УККА“ мала окремих 5 точок. Звітували президент УККА проф. Лев Добрянський, екзекутивний віце-президент Іван Олексин (який провів), адміністративний директор мтр Іван Вазарко, секретар ред. Ігнат Вільнянський та інші члени Екзекутиви. Однаково зв'язи, як дискусія — були ділові, наради відбувалися у добрій атмосфері, гармонійній співпраці, хоча не всі доповідатчі і не всі дискусанти були однакової думки у всіх справах. Деякі важливі справи з того засідання — подані у цьому числі „КВ“ в окремих статтях, бо це були актуальні проблеми, цікаві для широкого суспільства. Прийнятих на засіданні було на його початку — 24 особи, але наприкінці тільки 10 осіб разом із Президією. Причиною такого стану — довгий час нарад — 6 годин — який томить і примушує до відходу, особливо замісцевих, які мають рахуватися із розкладом потягів та автобусів. На короткий перерву „на каву“ можна було почути заваги, що це недобре, що деякі приватні, активні заслужені громадяни, зголошувалися до слова кількакратно до тієї самої справи, а предсідник зборів, не хочаючи нікого вразити, ліберально дає кожному слово і дозволяє кожному промовляти, скільки і як довго хто захоче. Очевидно, що люди приїждять з далеких міст, хочуть і мають право, а то й обов'язок, зайняти становище до виголослення звітів та точок денного порядку. Але справа не потерпіла б на тому, як би, наприклад, встановити правило, що до кожної точки, кожний промовець — крім звітовдателя — може забрати голос тільки один раз, і коли би темп нарад був прискіпнений настільки, щоб зала наприкінці нарад мала стільки само прийнятих, що й на їх початку...

раз більший авторитет в американському та в українському суспільствах. Різні американські кола, включно із Державним Департаментом, маючи якесь діло з українською проблемою, звертаються за інформацією до Українського Інформаційного Бюро. Звітуючи про Бюро Богдан Денисенко підкреслює, що Бюро виконує подвійну, паралельну роботу: технічну й політичну. Покищо тільки секретарка перебуває постійно в квартирі в Бюро, а добровільці, майже виключно з-посеред молодішої генерації, працюють там доричок, маючи власну заробіткову професійну працю. Підкреслено, що проф. Л. Добрянський має свої давні зв'язки в американських політичних колах, головую у Конгресі — молодіші діляч навізують знайомства і використовують їх для української справи з іншими американськими колами й діячами. Між професором Л. Добрянським і Бюром існує постійний гармонійний діловий зв'язок. Головуючий на тому засіданні Екзекутиви віце-президент І. Олексин звернув увагу, що збірка розпочала на Бюро між Відділами із УРСР — має дуже добрий відгук, що вказує на зрозуміння такої статистики в широких колах нашого суспільства.

на теми дня

Як ставитись до „видворених“ із ССР

Під час нарад Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. один з приватних поставив цікавий запит: Чи не можна би на основі дотеперішнього досвіду з різними колишніми дисидентами в ССР, чи пак членами руху спротиву, які опинилися у вільному світі, встановити якісь засади поведінки супроти них. — якій загальній нормі підходу до них. У дискусії на цю тему одна відповідь, мабуть, була найбільш раціональною: не ми встановлюємо норми підходу до „видворених“ із ССР членів руху спротиву, а вони самі, ті, які перебувають на наш терен — своєю поведінкою, своїми словами і діями. Підхід вільної громади до колишніх опонентів совєтського режиму, які на різний лад опинилися у вільному світі та прибули до Північної Америки, відомий і всіма прийнятний: ми ставимось з найбільшою симпатією до всіх політичних переслідуваних у Совєтському Союзі та ми повинні давати їм всяку можливість — у межах наших сил і спроможностей — допомогти, якої вони потребують. Але це складна проблема. Клопіт у тому, що майже всі ті „видворені“ з ССР відважні одиначі, опинившись у вільному світі, починають негайно складати заяви, давати інтерв'ю, висловлювати свої погляди, ще поки познайомилися з відносинами і атмосферою у вільному світі, та ще поки самі отримали з намуру тієї пропаганди, якою кормили їх в ССР їхні виховники від дитячих років. Клопіт у тому, що, виступаючи перед різною аудиторією, в якій не всі свідомі того, що мають перед собою людей іншого виховання, іншої освіти, іншої психіки, вимагають від них, щоб вони говорили нашою мовою і думали нашими категоріями, дарма що вони, ті, що прибули з ССР, ще на тілі й душі покілічені роками, чи й десятиліттями років злиднів над ними, перебуванням серед нелюдьських умов в кацетах, в'язницях і психушках.

Дискусанти на згаданому засіданні Екзекутиви правдиво підкреслили, що тим же недавнім жертвам совєтського терору не можна накидати цензури, бо ж вони саме й натерпілися від цензури поза залізною завісою. Треба бути згорні приготуваннями, що у виступах новоприбулих діячів з-поза залізної завіси не все нам буде подобатися. І тому, передбачаючи можливість таких несподіванок, чи непорозуміння, скрізь, куди наші громади запрошують отакіх новоприбулих „видворенців“, треба обов'язково, щоб головою зібрання був громадянин, який панував би над ситуацією, умів керувати таким зібранням і зміг злагодити будь-який незручний вислів запрошеного гостя та з'ясувати слухачам те непорозуміння і заспокоїти слухачів.

Всі приватні на тому засіданні Екзекутиви одностайно погоджувалися, що без уваги на причини, які і чому ті жертви совєтського режиму опинилися у вільній громаді, і не вважаючи на інтенції совєтської влади, що дозволяла тим членам руху спротиву на виїзд чи насильно викидала їх зі своїх кордонів, вони роблять добру роботу: вони спричиняються до пізнання вільним світом правди про суттєвий характер російської імперіалізму, про правдиві відносини в ССР, зокрема в УССР, та пізнавши ближче атмосферу у нашій українській громаді, погляди й настрої української вільної громади, переводять ревізію деяких власних поглядів, з якими виїхали з тієї тюрми народів.

Український Клівленд відзначає 50-річчя своєї організації

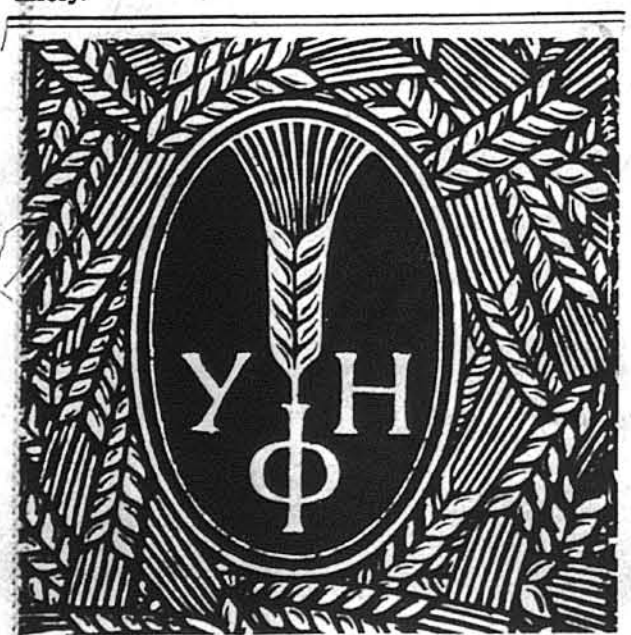

Громадський Комітет Золотого Ювілею УЗО у Клівленді

„Українські Злучені Організації“ у Клівленді, Огайо, відзначають у цьому році своє 50-річчя. З цього приводу заснувався Громадський Комітет Золотого Ювілею УЗО у Клівленді. Видано окремі „Вісті УЗО“.

Програму золотого ювілею УЗО і українського Клівленду підготувать та переведе окремий Громадський Комітет.

З уповноваження річних загальних Зборів оформлення такого Ділового Комітету наступили на Зборах Делегатів в дні 21-го квітня, 1978 року. На повний знімки бачимо присутніх тоді членів Комітету. На провідні функції обрано отих делегатів: адв. д-р Богдан Футей — голова Ділового Громадського Комітету; мгр Василь Ліщинський, проф. д-р Михайло Пап, проф. Степан Воляник і проф. Тарас Шмагала — всі колишні голови УЗО — Відділу УККА, обрані заступниками голови Діл. Гром. Ком. Секретарі: інж. Григорій Завадівський — українською мовою, адв. д-р Борис Раковський — англійською мовою, Леся Кусяка — запис протоколів із засідань. Діловодство: фінансів — Роман Почтар; організації — інж. Роман Возняк; програми — інж. Євген Палка; інформації — ред. Роман Данилевич; господарювання — мгр Василь Ліщинський. Редактор ювілейної книги — Степан Кітка. Всі вони творять Президію Ділового Громадського Комітету.

хроніка

ГЕММОНД, ІНД.

Річні Загальні Збори Відділу УККА в Геммонд-Манстері околиці, Інд., відбулися в неділю, 4-го квітня, 1978 року, в год. 4:00 по полудні, в залі Української Католицької Церкви св. Йосафата в Манстер, Індіана.

На цих зборах вибрано Управу місцевого Відділу в наступному складі, а саме: Василь Шевців — голова, о. крм. Володимир Возняк — місце голова, Василь Шуля — секретар, Осип Луцький — скарбник. Контрольна Комісія: Степан Пилишак — голова, Михайло Урядко і Іван Юсько — члени.

ФЕНІКС, АРІЗОНА

Звичайні Загальні Збори Відділу УККА в Фенікс, Арізона, відбулися 23-го квітня, 1978 року о год. 3:30 по полудні в залі Оснередка СУМА.

Збори відкрив голова Відділу Михайло Теслячук, який присутній на Зборах і разом стверджує членство в Зборах. На Зборах присутніх було 20 членів і 7 представників місцевих організацій — разом 27 голосів. До Президії обрано: інж. Володимир Чопівський — президент, Іван Вітяк — заступник президента, Галина Агашук — секретар.

Після перерви Юрій Голосевич, в імені Номінаційної Комісії запропонував таких кандидатів до Управи: інж. Володимир Чопівський — голова, Юрій Голосевич — заступник голови, Роман Вадівський — секретар англ. мовою, Галина Агашук — секретар укр. мовою, Микола Бурда — касир, Дмитро Дядик — культурно-освітній референт, Михайло Агашук — референт зовнішніх зв'язків, Василь Савицький, Ірина Масний і Люба Ленгстон — члени, Микола Теслячук — голова Контрольної Комісії, Михайло Королівський і Александер Ліневич — члени, Іван Вітяк — голова Товариського Суду, Ірина Агашук і Ілько Турчан — члени.

Ново-вибраний голова інж. Чопівський подякував за довіру і коротко накреслював працю УККА в нашій громаді і на зовні.

ОЗОН ПАРК, Н.Н.

Звичайні Заг. Річні Збори Відділу УККА Центр. Кінсу (в Озон Парку), відбулися 16-го квітня, 1978 р. о год. 11:30 перед обідом в аудиторії церкви Покрови Божої Матері при 97 Ав. та 87-й вулиці.

Голова Відділу В. Босак відкрив Збори та попросив о. крм. Л. Мудрого для проведення молитви.

Голова Зборів В. Захарчук подав внесок Контрольної Комісії на утримання абсолюторії, який був прийнятий одностайно. І. Безубяк відчитав листу кандидатів на Управу Відділу на 1978/79 рік: голова — В. Босак, заст. гол. — Р. Мізур, секретар — В. Сметанюк, скарбник — І. Безубяк, імпресовий — М. Білейчук, прес. реф. — В. Захарчук, члени — М. Вітенко, М. Прибільський і В. Бошко. Контрольна Комісія: голова — ред. О. Пятлар, заст. гол. — О. Левицький, член — Анна Опарик. Товариський Суд: голова — В. Скомський, заст. гол. — І. Шудло, член — В. Бошко. Листа була прийнята одностайно.

ДЕТРОЙТ — ПІВДЕННИЙ СХІД, МІЧ.

16-го квітня ц.р. відбулися Загальні Збори УККА на Детройт — Південний Схід стейту Мічиген. Вони закінчилися обранням Управи у такому складі: д-р Антін Шутка — почесний голова, Богдан Федорак — голова, Юрій Юрків, Нестор Шербій (зовн. зв'язки), д-р Володимир Рижий (УНФонд), Віра Купа, Адріан Черняк, Петро Рогатинський — заступники голови, Степан Юрків — касир, Пилип Сотник — секретар, Микола Кавка — культ.-о.

світний референт. Мартин Новаківський, Борис Карпенко, Володимир Варик, Іван Бутрий, Володимир Брездан, д-р Роман Качмар, Володимир Крижанівський, Юрій Ровенчук, Євген Репета, Теодор Тумачко, Роман Коропась — члени. Антін Кобилянський, д-р Микола Климишин, Микола Васкунс — Контрольна Комісія. Василь Шербій, Володимир Туханівський і Григорій Корбач — Товариський Суд. Інформативна Референтура УККА Відділу Південно-Східного Мічигену видає свій „Бюлетень“, який появляється вже 19 рік. У числі з 2-го квітня, 1978 подано повідомлення про Річні Загальні Збори, звіт з діяльності п.з. „Один рік праці“, та виказ платників УНФонду.

МІЛВОКІ, ВІСК.

Місцевий Відділ УККА відбув свої Загальні Збори 15-го квітня ц.р., вибравши на бжичий рік таку Управу: голова — інж. Анастолі Дорошенко, 1-й заступник голови — інж. Андрій Гіпп, 2-й заступник голови — д-р Богдан Завадівський, фінансовий референт — Григорій Черень, культ. осв. реф. — Раїса Дорошенко; члени Управи — д-р Григорій Мурський, інж. Василь Натіряк, інж. Анастолі Танія, Володимир Пискір, Віра Павляк, Константин Павляк, Улана Тишинська та Петро Бурак; Контрольна комісія: голова — Роман Ступницький, члени: Микола Яремко і Максим Місюрак; Товариський суд: Василь Стефанишин, Микола Ясінський та Михайло Кузьмівський. Затверджено також такі комітети: Комітет Оборони Людських Прав в Україні, Марія Пискір — голова, Богдан Завадівський і д-р Богдан Завадівський; Комітет для Справ Мільвоцького Музею: Раїса Дорошенко — голова, Марія Пискір та інж. Василь Натіряк; Комітет для Справ Української Мови в Університетах — д-р Олександр Цибірський — голова, інж. Анастолі Танія, о. Іван Олександр та Віра Павляк.

Збори відкрив д-р Богдан Давидович, голова Відділу; до Президії обрано на голову Микола Яремко, а на секретаря Богдана Завадівського.

БОСТОН, МАСС.

У неділю, 16 квітня ц.р., тут в залі української католицької церкви Христа Царя відбулися річні Загальні Збори місцевого Відділу УККА. При відповідній кількості учасників, збори відкрив голова Відділу інж. Конрад Гусак.

На пропозицію Номінаційної комісії, обрано нову Управу в такому складі: інж. Конрад Гусак — голова, переобраний вдесьте; мгр Орест Шудлюк — перший заступник голови, як рівногос референт зовнішніх зв'язків, мгр Петро Волошук — другий заступник голови, Василь Мігован — третій заступник голови, Марія Кайко — секретар протоколов, Ольга Шудлюк — секретар рекордів, Сергій Кайко — скарбник, д-р Іван Дідюк — шкільний і пресовий референт, Володимир Федорів і Володимир Майкут — культурно-освітні референти, Дмитро Мельник і Іван Банадида — організаційні референти, Степан Сологуб, Михайло Волошук, Василь Ворона, Степан Микитян і Богдан Зозуля — члени Управи; Микола Сухий, Дмитро Галонька і Володимир Гетманський — Контрольна комісія; мгр Михайло Гайда, Михайло Зінків і Григорій Гриценко — Товариський суд; Зорішник Національного Фонду: Михайло Франківський — голова, Данило Бортник і Дмитро Мельник — члени. На почесних членів Відділу обрано о. декана Петра Огірка і о. протоієрея Микола Пахолька.

Президіанк зборів д-р Іван Дідюк пригадав присутнім, що минулого року з нашого Відділу відійшов у вічність перший голова нашого Відділу, великий пра-

Діяльність Відділів УККА

Централі УККА відомо, що різні місцеві Відділи ведуть докладний реєстр своєї діяльності, чи навіть видають окремі свої бюлетені. Просимо надіслати їх до Централі для друкування, чи бодай для зареєстрування у цьому нашому пресовому органі. Нижче друкуємо частину ХРОНІКИ ВІДІЛІВ „НЮ ГЕЙВЕН“, Коян. Відділ у Нью Гейвені (голова д-р Михайло Снігурович) видає уже 42 числа свого „Бюлетеню“. Останнє число з березня 1978 року охоплює хроніку діяльності Відділу за роки 1966 і 1977. Подасмо нижче хроніку від січня до березня ц.р.: СІЧЕНЬ, 1978:

3. Конференція в Управі міста в справі Січневих Роковин. Одержання поліційного дозволу на маніфестацію.

4. Засідання Управи УККА. Справа Січ. Роковин.

5. Підписання Прокляття в пошану Роковин, проголошення незалежності України. Прокляття підписано на Капітолі в Гартфорді пані Елла Грассо, губернатор стейту Коннектикат і присутності представників Відділів УККА стейту Коннектикат. Нью Гейвен репрезентував голова Відділу.

10. Зустріч із представниками телевізійної станції, русло 8, в Нью Гейвені в справі інтерв'ю про українські проблеми і в справі фільмування церемонії зложення вінка.

11. Підписання прокламції посадником міста Нью Гейвену. Делегати очили голова Відділу.

18. Засідання Управи Відділу в справі Січневого бенкету і балу.

19. Телевізійний виступ заступника голови Відділу д-ра Ярослава Туркало.

21. Січневий бенкет і бал. Відкрив його голова Відділу. Голову промови укр. мовою виголосив голова Відділу, англійською мовою сенатор проф. Лоренс ДеНардіс. Майстром церемонії був мгр Мйрон Мельник. В бенкеті взяли участь численні представники українського і американського релігійного і політичного світу, між ними Іх Ексцеленція Епископ Василь Лостен. Після бенкету відбувся бал при оркестрі „Темпо“.

22. Богослуження в наміренні українського народу в обох українських церквах. В год. 11:30 церемонія зложення вінка на Центральному Гріні. Вінок в пошану героїв, що впали за волю України зложили пластуни Андрій Кизик і Володимир Карнаух в асисті Сувійок Олі Оретко і Олі Олешук. Церемонію відкрив голова Відділу, промову англійською мовою виголосив комішенер Дубно. Церемонію фільмувала телевізійна станція і передала про це в рампах вистей.

27. Засідання Екс. місцевого Відділу. Розчислення із бенкету-балу.

28. і 29. Поїздка до Ютика, Н.Д. на відзначення 25-літнього ювілею Відділу УККА в Ютика. Д-р М. Снігурович репрезентував Екзекутиву УККА, та виголосив промову-привіт.

ЛЮТИЙ:

11. Засідання Екзекутиви УККА в Нью Йорку.

12. Засідання Управи Відділу. Громадські збори в справі Кредитової Кооперативи „Самопоміч“.

26. Свято Литовської Незалежності. УККА Відділ Нью Гейвен репрезентували пані Ліда і пан Володимир Фіцалович. Пані Ліда член Управи УККА Відділ Нью Гейвен виголосила промову-привіт.

26. і 27. При нагоді родинної поїздки до Каліфорнії д-р М. Снігурович на прохання Екзекутиви УККА поладнав деякі справи УККА в Лос Анджелес, Каліф. та відвідав Відділ УККА у Фінікс, Арізона де відбув громадські наради в справі різних проблем зв'язаних із працею Відділу УККА в Фінікс.

БЕРЕЗЕНЬ:

5. Засідання Управи УККА із представниками Організації. Обговорено справу протесту проти видання Юнайтед Стейтс Інформейшен Ейдженсі брошури в російській мові на господарську выставку, яку ЗСА організує в Києві в квітні цього року. Написано лист-протест до авторів поданої інституції та копії цього листа післали — із супровідними листами до сенаторів Рібікова і Вайкера та до конгресмена Джаймо.

БАЛТИМОР, МД.

Звичайні Загальні Збори Відділу УККА в Балтиморі відбулися в неділю, 9-го квітня 1978 року, в залі Дому Української Молоді.

Загальні Збори обрали наступну Управу, яка ввирішила остаточний розподіл праці на своєму першому засіданні 21 квітня ц.р.: голова — інж. Богдан Саламаха, заст. гол. — мгр Павло Фенчак (голова Української Едукаційної Асоціації Мериленду), секретар — Микола Турки (секретар Відділу „Провидіння“), англословний секретар та реф. зовнішніх справ — мгр Степан Басараб, скарбник — Андрій Чорний (Дім Української Молоді), культ. осв. реф. — проф. Петро Войтович (директор Школи Укр. УККА, голова ОДВУ), організаційний реф. — Володимир Стельмах (голова ООЧСУ), реф. УНФонду — Теодор Попович (делегат Пласту), госп. реф. — Григорій Войтович, члени Управи: делегат 59-го Відділу СУА, Теодор Кузьмів (голова СУМА), Василь Татчин (б. голова Відділу УККА), Степан Поліщук (секр. Укр. Нар. Поміч), Адам Піздан (сек. 55 Відділу УНС), Іван Малко (сек. 320-го Відділу УНС) і Андрій Радь. Контрольну Комісію обрано в складі: Богдан Малуц — голова, Петро Верний — заст. гол., Михайло Вацлавів — член. Товариський Суд: Клим Вабяк — голова, Микола Яремко — заст. гол., Олександр Дуда — член.

Збори закінчено молитвою. Опісля пані: Марія Кайко, Марія Вольдер і Ольга Шудлюк алаштували присутнім прийняття.

ТРАВЕНЬ МІСЯЦЬ СКВУ

ДЕНЬ МОЛИТВИ В НАМІРЕННІ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ В УКРАЇНІ

ВИДАВНИЦТВО УККА

Український Квартальник

1. Англословний журнал „Український Квартальник“

— почавши від ч. 1/1978 о д е р жувати будуть тільки платники, Національного Датку, які еплатили в 1977 р. на цей Фонд дол. 40, або більше та котрі зголосять самі, або через Відділи УККА бажання одержувати цей журнал.

2. Передплата „Українського Квартальника“

— підписана на рік 1978, на дол. 12 річно.

Адресація Видав. УККА

Український Культурний Центр у Воррені, Міч.

Влізько 600 родин і понад 50 громадських організацій під проводом Відділу УККА на Південний Схід стейту Мічиген стали членами-удільовцями громадської корпорації, яка буде великий Український Культурний Центр. Будова поступово швидко темпом

аперед. Це буде „Український Культурний Центр Метрополітального Детройту“. Будівельний Фонд надає свій окремий „Бюлетень“. У числі з 15 квітня подано світлина, статтю „Місце українська громада“ і списки платників.

Богдан Федорак на високому становищі у промисловій корпорації

Богдан Федорак, який закінчив студії у Стейтському Вейн університеті з дипломом фахівця промислової адміністрації, став директором новоствореного департаменту матеріалів і планування у великій промисловій корпорації „Девелоп“ в Роял Ок в Мічигені. Це велика фабрика машин, різномірних машинних вирадів, знарядів і приладів. Б. Федорак є головою Відділу УККА на Південний Схід стейту Мічиген.

Інж. Богдан Федорак

АНГЛОМОВНІ КНИЖКИ В-ВА УККА

BOOKS ON UKRAINE IN ENGLISH, THAT ARE PROPOSED BY THE UKCA'S EDITION

UKRAINE AND RUSSIA — A History of the Economic Relations Between Ukraine and Russia (1654-1917) — by Konstantyn Kononenko \$7.00

THE CAPTIVE NATIONS — Nationalism of the Non-Russian Nations in the Soviet Union — by Roman Smal-Stocki \$4.50

UKRAINE IN FOREIGN COMMENTS AND DESCRIPTIONS from the VIII CENTURY — by Volodymyr Sichynsky \$5.00

ONE OF THE FIFTEEN MILLION — The True Story of One Man's Experience in a Soviet Slave Labor Camp — by Nicholas Prychodko \$5.00

THE UKRAINIAN INSURGENT ARMY IN FIGHT FOR FREEDOM — by United Committee of the Ukrainian-American Organizations of New York \$5.00

IN QUEST OF FREEDOM 1918-1958 — by Walter Dushnyk \$5.00

PERSECUTION AND DESTRUCTION OF THE UKRAINIAN CHURCH BY THE RUSSIAN BOLSHEVICS — by Gregory Luznycky \$3.00

TREATY OF PEREYASLAV — by Alexander Obolynsky \$2.00

IVAN MAZEPA — HETMAN OF UKRAINE (Collection of Articles and Essays which appeared in Issues Nos. 2, 3 and 4, 1959, of the UKRAINIAN QUARTERLY \$3.00

MATERIAL CONCERNING UKRAINIAN — JEWISH RELATIONS DURING THE YEARS OF THE REVOLUTION (1917-1921) — Collection of Documents and Testimonies by Prominent Jewish Political Workers \$3.00

TWENTY YEARS OF DEVOTION TO FREEDOM — Survey of Purposes and Activities of the Ukrainian Congress Committee of America on the 20th Anniversary of its Existence \$1.00

THE STORY OF THE UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA (1940-1951) \$1.50

UKRAINE AND RUSSIA — an outline of history of political and military relations (December 1917-April 1918) — by Matthew Stachiw, LL.D. \$3.00

UKRAINIANS AND JEWS — A SYMPOSIUM \$3.00

THE UKRAINIAN-RITE CATHOLIC CHURCH AT THE ECUMENICAL COUNCIL, (1962-1965) — by Walter Dushnyk \$3.00

THE VULNERABLE RUSSIANS — by Lev E. Dobriansky \$5.95

AN INTRODUCTION TO RUSSIAN HISTORY — by Nicholas Fr. Chirovsky \$4.50

Diplomacy o double morality — Europe's Crossroads in Carpatho-Ukraine 1919-1939 — by Peter G. Stercho \$15.00

REVOLUTIONARY VOICES — Ukrainian Political Prisoners Condemned Russian Colonialism \$10.00

FERMENT IN UKRAINE — edited by Michael Browne \$2.50

THE BLACK DEEDS OF THE KREMLIN A WHITE BOOK — Vol. 1, Vol. 2, The Great Famine in Ukraine in 1932-1933 \$10.00

FATHER AGAPIUS HONCHARENKO — First Ukrainian Priest in the United States — by Theodore Luciw \$7.50

A HISTORY OF THE RUSSIAN EMPIRE Vol. 1 — by Nicholas L. Fr. Chirovsky \$15.00

U P A WARFARE IN UKRAINE — by Yuriy Tys-Krokhmaluk \$10.00

U. S. A. AND THE SOVIET MYTH — by Lev E. Dobriansky \$4.00

UKRAINIAN LIBERATION MOVEMENT IN MODERN TIMES — by Oleh Martovych \$3.50

COMMUNICATION MEDIA AND SOVIET NATIONALITY POLICY Status of National Languages in Soviet Union — T. V. Broadcasting — by W. Vergha \$2.00

THE UKRAINIAN QUARTERLY A Journal of East European and Asian Affairs — Walter Dushnyk-Editor

Yearly Subscription \$9.00 12

TEN YEARS OF THE UKRAINIAN QUARTERLY — Index to Vol. I — X (1944 — 1954) \$1.50

THE UKRAINIAN QUARTERLY — Cumulative Index 1944 — 1984 \$1.50

THE UKRAINIAN QUARTERLY — Cumulative Index 1965 — 1970 \$1.50

THE BLACK DEEDS OF THE KREMLIN A WHITE BOOK — Vol. 1 — \$8.00.

Yearly Subscription — \$12.00.

REPORT FROM THE BERRA RESERVE

by Valentyn Moroz — \$4.00.

EXPERIENCE WITH RUSSIA

by Vasyl Hryshko — \$5.00.

THE GOLGOTHA OF UKRAINE

Eye-witness accounts of the famine in Ukraine — \$2.00.

THE HUNTERS AND THE HUNTED